

Ungdommen til at gaa Embedsvejen. Jeg tror, det vilde være forfæstelig, og at det vilde være uheldigere, om de kastede sig ind i en friere Kæring. Derfor ønsker jeg heller ikke at modtage den Assistentplads, som den nuværende Indenrigsminister i sit Foredrag var saa venlig at tilbyde mig i sit Ministerium nu i Sommer. For øvrigt smigrer det mig, eftersom det er første Gang, at der er tilbudt mig et Embede. Jeg har ganske vist aldrig søgt noget Embede, agter heller ikke at søge et saadant, men det er nu tilbudt mig i Indenrigsministeriet, og det kunde jeg for saa vidt sætte en vis Pris paa, hvis det ikke var en rent formel Henstilling til mig, som jeg ikke tror den ærede Minister mente noget med; i alt Fald har jeg ikke i Sinde at søge denne Stilling, men det glæder mig, som sagt, at Ministeren har den Tro til min Dygtighed, at jeg vil kunne udfylde en saadan Plads. (Ministeren for offentlige Arbejder [Sugerslev]: Det ærede Medlem kan ogsaa faa en høs mig!) Nu har jeg altsaa to Tilbud, det overvælder mig, det er noget, som jeg med den noget oppositionelle Stilling, jeg indtager, aldrig har tænkt mig at kunne anses for berettiget til. Jeg vil haabe, at andre Ministre ville slutte sig dertil, saa at jeg for Sommeren kunde faa en rig Samling at holde mig til. Men dette ligger vistnok uden for Debatten.

Jeg har nogle Ord at rette til Formanden for Udvalget (Dusen), som angreb mig ganske personligt, og som jeg derfor tillader mig at svare med Henhyn til det personlige Spørgsmaal, han kom med. Jeg havde sagt, at det Udvalg, som havde behandlet denne Sag, kun havde holdt faa og meget intetsigende Møder. Der er for det første kun holdt faa Møder — jeg har Protokollen liggende for mig — om denne Sag. Indtil Fremkomsten af dette Endringsforslag, der jo nu skal vedtages her i Tinget af Flertallet, som den ærede Ordfører og hans Venner udgøre, er der egentlig kun holdt to Møder og ikke flere. Og hvad er der saa sket i disse to Møder — for nu kommer det andet Spørgsmaal om det intetsigende ved dem. I det ene stete der ikke andet, end at man lod en Skrivelse afgaa, og i det andet stete der det, at man erkendte, at man havde modtaget en Svarskrivelse, mere er der ikke foregaaet i det Udvalg, inden Endringsforslaget kom frem. Det ærede Medlem spurgte, hvorfor jeg, som personlig havde deltaget saa lidt i det Udvalgs Møder, vidste, at de vare saa intetsigende. Jeg skal sige det ærede Medlem det; jeg har faaet det at vide paa samme

Maade, som man faar sine historiske Underretninger, selv om Begivenheder, der gaa Aarhundreder tilbage, nemlig ved at man faar et Referat. Naar man har Meningsfæller i et Udvalg, er det ikke vanskeligt at faa Bæstet, men selv om jeg ikke havde haft Mulighed for at skaffe mig det Referat, saa havde jeg dog den Mulighed at møde og faa at vide, at der ikke blev stillet noget Endringsforslag eller i det hele taget gjort noget før for en 8—10 Dage siden (Afbrudelse). Jo, det siger særdeles meget, thi Sagen har ligget for i to Aar. Naar det ærede Medlem saa vil vide, hvorfor jeg ikke har givet Møde, saa er det, fordi jeg i to Aar har været Medlem af Udvalget og kender dets Arbejdsmetode, og hvor personlig behageligt det end kan være at være Medlem af Rigsdagen baade af Udvalgene og her i Salen, saa mener jeg dog, at min Tid er for kostbar til at give Møde i Udvalget i de Maanedes, da der ikke skal arbejdes, og hvor man blot hengemte Sagen til Forliget var sluttet. Ordføreren var ogsaa af den Mening, at denne Sag ikke skal fremmes, før Forliget var sluttet. Derfor maa den ærede Formand i Udvalget have mig undskyldt, at min Tid er for kostbar til at møde i et Udvalg, der under den ærede Formands Vejde ikke arbejder. Den ærede Formand sagde nok, at jeg som sædvanlig udeblev fra Udvalgs møder; men, det kan den ærede Formand ikke vide noget om, han ved slet ikke, i hvilke Udvalg jeg møder, og han burde altsaa ikke have fremsat noget herom; jeg tror desuden, at de fleste ærede Medlemmer slet ikke dele den ærede Formands Mening om, hvor meget eller hvor lidt jeg bestiller her i Rigsdagen. Det har været nødvendigt for mig at sige dette til den ærede Formand for Udvalget. Jeg kan altsaa kun fastslaa det, at der intet er bestilt i Udvalget, før denne Sag skal behandles til Ende, naar Forliget var sluttet, det har nu den ærede Ordfører ogsaa sagt, ganske sikkert med en Begrundelse, som jeg finder høist forbausende fra hans Side. Han sagde nemlig, at saaledes var Stillingen, at selv Sager, hvis Nødvendighed var indlysende, som man ansaa for virkelig nødvendige — paatrængende nødvendige ved jeg ikke om han sagde . . . (Ordføreren: Det sagde jeg ikke!) . . . men den ærede Ordfører kunde godt have sagt det — kunde man ikke behandle i Perioder, hvor man endnu levede under Provisorier. Hvad er dog det for en Forhandlingspolitik, den ærede Ordfører har været med til? Jeg troede, den ærede Ordfører billigede vor Stilling, der jo har været den, at de Sager,